

گلیپایگانی در مقاطع مختلفی تحصیلات عالی خود را در ایران و فرانسه نیمه کاره رها کرد، معتقد بود با صاحب گالری ها و دست اندر کاران نیز به دلیل ضوابط تجاری و تشریفات فراوان تفاهمی ندارد. از اینرو از بسیاری از همدوره ای های خود شهرت کمتری کسب کرد و خود را در میان جماعت اهل هنر غریبه می دید.

هنگامی که ایده هایش را برای تهیه مجموعه بعدی خود که شامل به "حجم" کشیدن "ه" و حروف دیگر بود را می پروراند در سال 1360 دچار سکنه مغزی شد و در حالی که نیم بدنش فلج بود چهار سال و نیم را در بستر بیماری گذراند و در نهایت در 28 آذر 1364 درگذشت.

بسیاری از نقاشی های او نزد یکی از دوستانش نگه داری می شد که در فضای متشنج سالهای ابتدایی پس از انقلاب از ایران خارج شد. نکته تامل برانگیز در این رابطه با این بود که متاسفانه کلیه تابلوها توسط نهاد های دولتی تصرف و پس از درگذشت گلیپایگانی به حراج گذاشته شد. تلاشهای خانواده او به دلیل نداشتن مدرک مکتوب از در امانت بودن آثار به نتیجه ای نرسید.

از دو فرزند بهزاد گلیپایگانی هم اکنون "فرزاد" در زمینه موسیقی و هنرهای تجسمی فعالیت دارد.